Önce gönüller fethedildi, sonra Mekke!

ÖNCE GÖNÜLLER FETHEDİLDİ

Mekke'nin fethedildiği günlerin sene-i devriyesinden geçiyoruz.

Onlar şehirleri fethetmeden önce gönülleri fethediyorlardı.

Şehirlerin fethi, gönüllerin fethinin bir neticesiydi.

Mekke'nin fethi de öyle oldu. Önce Hudeybiye süreciyle gönüller fethedildi. Ardından Mekke!

Mekke'nin fethi affıyla, merhametiyle, adaletiyle geldi ve yirmi senedir bükülmeyen bilekleri büktü, eğilmeyen başları eğdirdi.

Ve Arapların efendilerini İslâmiyet'e serfürû ettirdi.

SAHABELER: GÖNÜL MİMARLARI

Sahabeler, altın çağın kuşakları…

Asr-ı Saadetin mimarları…

Dünyanın örnek aldığı bir medeniyetin mümessilleri, inşacıları…

İnsanlık âleminin bir benzerini daha görmediği bir büyük Peygamber'in (asm) yol arkadaşları, bir büyük sünnetin takipçileri, bir büyük dinin muhatapları, bir büyük kitabın hameleleri ve taşıyıcıları…

Din-i Mübin-i İslâm'ın ilk muhatapları, bina edicileri…

Bina edicileri diyorum: Çünkü onların soruları, yaşayışları, merakları, ilgileri, takvaları, davranışları üzerine Kur'ân âyetleri indi; Peygamber Efendimiz (asm) o eşsiz dini ilk ağızdan onlara tebliğ etti.

Müçtehid imamlar onları dinde hüccet ve delil saydılar. Fıkıh usûllerini kurarlarken sahabe kavline, fiiline, hâl ve tavrına ve sahabe ameline önemli bir yer verdiler.

Peygamber Efendimiz (asm) “Ashabım yıldızlar gibidirler. Hangisine uyarsanız dalâlete düşmezsiniz” buyurarak onları övdü, onlarla iftihar duydu, emanetini ilk el olarak onlara bıraktı, onları anlamamızı tavsiye buyurdu.

O asır, Bediüzzaman’ın, “Şu Asr-ı Saadeti görmeyenlere Cezîretü’l-Arab’ı gözlerine sokuyoruz. Haydi, yüzer feylesofu alsınlar, oraya gitsinler, yüz sene çalışsınlar. O zâtın, o zamana nispeten bir senede yaptığının yüzden birisini, acaba yapabilirler mi?”1 diye haykırdığı inkılâplar asrı oldu.

Keza o asır Bediüzzaman’ın, “yüz sene şu zamanda, şu cezîrede kalsak, yine o zatın (asm) garâib-i icraatını ve acâib-i vezâifini, yüzden birisine, tamamen ihata edip, temaşasında doyamayız”2 diye hayranlığını ifade ettiği harikalar asrı oldu.

ONLAR İSTİKAMETTE DE ÖNCÜLER

Sahabeler bu din-i mübini dünyanın başına geçirirken her türlü çileye rağmen istikamette de öncü idiler. Ammar bin Yasir’in (ra), sıcaktan kaynayan kumda kızgın taşların altında işkence görürken dudaklarından dökülen “Ehad! Ehad!” çığlıkları kulaklarımızda hâlâ çınlıyor.

Ali bin Ebi Talib’in (ra), Ebu Bekiri’s-Sıddîk’in (ra), Osman-ı Zinnureyn’in (ra), Abdullah bin Revaha’nın (ra), Ömer bin Hattab’ın (ra), Muaz bin Cebel’in (ra) ve diğer ashab-ı güzinin gerek Mekke döneminde, gerek Medine döneminde, gerekse Mekke’nin fethinden sonra hayatları bahasına gösterdikleri istikametli çizgi hâlâ dünyaya istikamet dersi ve metanet mesajı vermeye devam ediyor.

SAHABELER PEYGAMBERLİK SIRRINI DOYASIYA YAŞADILAR

Onlar Peygamber Efendimiz (asm) ile güldüler, Peygamber Efendimiz (asm) ile ağladılar, Peygamber Efendimiz (asm) ile İslâm’ın çilesine katlandılar, Peygamber Efendimiz (asm) ile düşmanın ihanetine uğradılar. Peygamber Efendimiz’in (asm) sevgisine, rızasına, duâsına mazhar oldular; Peygamber Efendimiz’in (asm) sevincini, mehabetini, mehafetini, huşuunu, takvasını, feyzini, vahyini, ilmini veraset sırrıyla paylaştılar.

İnsanlık tarihinde Asr-ı Saadet bir ilkti; son oldu!

Tarih başka bir Asr-ı Saadet yazmadı, yazmayacak!

Diğer peygamberlerin de inananları oldu şüphesiz; önemli dönemleri de oldu.

Ama böyle bir asır ilk defa meydana geldi.

MUKADDES KİTAPLAR ONLARI SENA ETTİ

Tevrat, üç bin sene öncesinden "Kudsîler, salih evliyalar" namlarıyla onları övdü,3 İncil "sahibüsseyf (kılınç sahibi)" unvanıyla onları müjdeledi4; Kur'ân bu asrı Asr-ı Saadet yapan sahabelerin kâfirlere karşı cesaretlerini, çetin duruşlarını ve metanetlerini takdir etti, mü'minlere karşı şefkatleri ile ve merhametleri ile kıvanç duydu.5

Öyleyse fırsat buldukça cahiliye kültüründen çıkan bir asrı Asr-ı Saadet yapan saadet asrının mimarlarını tanımaya, onları anlamaya gayret edelim.

Bu vesileyle: Ashab-ı Güzînin cümlesinin ruhuna binler Fatihalar!

Dipnotlar:
1- Sözler, s. 216.
2- Sözler, s. 218.
3- Mektubat, s. 287.
4- Mektubat, s. 286.
5- Fetih Sûresi: 29.